

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3342/2025
20.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Филип Домазет, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, Одред жандармерије у Нишу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1473/2025 од 07.08.2025. године, у седници одржаној 20.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1473/2025 од 07.08.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1473/2025 од 07.08.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 524/2023 до 07.04.2025. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности овог суда. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име прековременог рада у периоду од 01.12.2019. године до 30.09.2022. године, исплати појединачно наведене новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате (све ближе наведено и опредељено овим ставом изреке). Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да на опредељене износе из става другог изреке ове пресуде, изврши у корист тужиоца уплату доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање, према стопи која важи на дан уплате. Ставом четвртим изреке, одбачена је тужба у делу којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да у корист тужиоца на износе увећане зараде за прековремени рад за период од 01.12.2019. године до 30.09.2022. године изврши обрачун и уплату пореза и Основни суд у Нишу се огласио ненадлежним за поступање по тужби у овом делу. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 195.676,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1473/2025 од 07.08.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи применом одредбе члана 404. став 1. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права. Предмет тужбеног захтева је исплата накнаде на име неисплаћеног додатка на плату за прековремени рад у утуженом периоду, а побијаном одлуком тужбени захтев је усвојен. Нижестепене пресуде којима је одлучено о праву на увећану плату тужиоца донете су правилном применом материјалног права и то одредби члана 155. и 187. Закона о полицији („Службени гласник РС“, бр. 6/16 ...87/18) у ситуацију када тужена за период од 01.12.2019. године до 30.09.2022. године, није извршила прерасподелу радног времена, за део часова рада дужег од редовног радног времена није исплатила тужиоцу увећану плату, нити му је одобрила одсуство, односно омогућила тужиоцу да користи слободне дане, из чега произлази да тужилац има остварене часове прековременог рада за које му није исплаћена увећана плата или обрачунати слободни часови. Указивање у ревизији на различиту судску праксу у конкретним ситуацијама нема утицаја на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Из наведених разлога, нису испуњени услови да се у овој правној ствари прихвати одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, због чега је на основу члана 404. ЗПП, Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 10.02.2023. године, а вредност предмета спора је 258.151,89 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изложеног, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**